

KIYAMET

v. 16

05 Şubat 2011

Mısır'da Halk Sokakları Terketmiyor

Mısır'da halk isyanının on birinci gününde yüzbinlerce kişinin sokaklara çıkmasına rağmen Hüsnü Mübarek iktidara asılmaya devam ederken, Kahire'deki Tahrir Meydanı'nda sabahlayan göstericiler eylemlerinde kararlı olduklarını söyledi. Mübarek karşıtı isyan 12. gününe girerken, isyanın sembolü haline gelen Tahrir Meydanı'nda sabah erken saatlerden itibaren toplanan göstericilerin sayısı yüz binlere ulaştı.

Mübarek taraftarı bir grubun tekrar meydana gelerek isyancılarla karşılıklı sloganlar atışması dışında durumun sakin olduğu bildirildi. Mübarek taraftarlarının Çarşamba ve Perşembe günü gerçekleştirdikleri saldırılara seyirci kalan askerlerin, bu kez erken davranarak olası çatışmanın önüne geçmek için slogan atan iki grup arasında girdiği görüldü.

Geçtiğimiz hafta ilan edilen sokağa çıkma yasağını takmayarak geceyi Tahrir Meydanı'nda geçiren isyancı göstericiler, Mübarek gidene kadar eylemlerini sürdürmekte kararlı olduklarını söyledi. El Cezire televizyonuna konuşan bir gösterici kararlılığını "ya ölüm ya özgürlük" sözleriyle dile getirdi.

"Baltagayyah" Problemi

Bu zincirin son halkasının İskenderiye'deki "protestocuların" birbiriyle çatışması, aksi taktirde Mısırlıların kendilerinin şenlikli barışçıl olan gösterilerine, öldürücü şiddetin bulaşması olarak görünüyor. Tabii ki, bu hikaye açıkça doğru değil. Bu yanlış anlaşılma iğrençliğini ve onun gibi bir çok şeyi anlamak için (örneğin: "göstericilerin çapulculuğa dönüşmesi") birisi, gerçekten Mısır Güvenlik Servislerinin uzantılarını ve kapsamını anlamak zorunda, özellikle de dillere düşmüş meşhur "Baltagayyah"ı. Kabaca "haydutlar" olarak çevrilen Baltagayyah, basit sıradan bir magandadan daha fazlası, sözcük (Baltagayyah) Mısır'daki hemen herkes için özel bir anlama geliyor; Mısır Devleti'nin ücretli para-militerleri/paralı-askerlerileri. Bu dangalaklardan oldukça fazla var, ve Mısır Devleti'nin bir numaralı ajan-provokatörlerileri. Güvenlik servislerinin komplocu hikâyeleri esasında çapulculuk yapmakta, barışçıl göstericilere saldırmakta ya da, -her zaman değilse bile-, sıklıkla mülkleri ve dükkanları yakmakta.

Haydi açık konuşalım, bu birkaç kötü tohum ya da gidip gelen hükümet engeliyle ilgili bir endişe değil, Mübarek rejimi özel olarak sivil giyimli -bazen silahlarıyla olan- haydutların sosyal koşullara ve protestolara katılımı politikasını kararlaştırmıştı, fakat her zaman için şiddetli saldırılarında, ufak muhalefetlerinde bile cezalandırılmayacaklarını bilerek (ve bu "baltagayyah"ların varlığı kaçınılmaz şekilde, hükümetin genellikle her türlü gösteride görevlendirdiği, -büyük küçük farketmeden- şok eden sayıdaki üniformalı güvenlik görevlisinin bir parçası). Bu eşkiyaların hükümetin maaşlı çalışanları mı, yoksa sadece şiddet düşkünü, biraz fazla para ve bir tavuklu sandviç karşılığında, bir gün boyunca bazı kahrolası göstericileri döven canı sıkılan bireyler olup olmadığı her zaman kesin değil. Kesin olan şey şu ki: Kâhire'ye uzanan herhangi bir politik protesto ya da gösteri sıklıkla sağlam miktarda "baltagayyah" şiddetiyle karşılaşmakta.

Mısır'daki güncel protestolarla ilgili olarak, onların(baltagayyah'ın) arabaları yaktığını, dükkanları yok ettiğini, protestocuları ve ve benzer şekilde sıradan yurttaşları terörize ettiğini ve mahalleleri yağmaladığını gördük. Tüm bunlar "sıradan Mısırlılar" olarak gizlenerek, protestolara dair haberlerin birçoğunu çarpıtmak ve kafaları karıştırmak için yeterliydi. Anlaşılmak zorunda olan şey şu ki; Baltagayyah, politik dönüşümün dürüst işleyişine katılan sıradan insanlara korku tohumları ekmekte, kasıtlı olarak korkutmak için şiddet uygulamakta ve terörize etmekte. Mısırlıları ve dışardaki Dünyayı bu şiddeti kimin kullandığına dair şüphelendirmekte, fakat bu dehşet verici saçmalık bilinmeli ve herkese söylenmeli, çünkü böyle bir korkunun ve şüphenin tek sonucu kesinlikle geri-dönüş ve göstericilere ve sıradan yurttaşlara yönelik daha fazla şiddet olmakta. (Occupied London)

İsyancılara karşı katliamın durdurulması için acil müdahale çağrısı

Tahrir meydanı Mısırlı yığınların devriminin sembolü oldu. Mübarek rejimi ayaklanan gençlerin üzerine saldırmaları için şimdi sivil elbise giymiş polisleri gönderdi ve ayaklanan yığınları karşı gerçek bir katliam yürütüyor. Bir anarşist, özgürlükçü ve özgürlük-savunucusu olarak, dünyadaki tüm anarşistlerden, özgürlükçülerden ve özgürlük-sever insanlardan Mısır'da ayaklanan yığınlara tam desteğinizi göstermenizi talep ediyorum.

Yığınları yönelik katliamı durdurun. Katilleri durdurun.

Her birinizden, Tahrir Meydanı'nda ayaklanan yığınlara desteğinizi ve Mübarek rejiminin onlara yönelik protestonuzu göstermenizi talep ediyorum.

Mazen Kamalmaz
Suriyeli Anarşist

Anarkismo

Sokakta: "Televizyonu Parçala!" Eylemi

Sokakta inisiyatifi, kapitalizmin televizyon yoluyla yaşamlarımızı daha da esirleştirdiğini dikkat çekmek amacıyla beyoğlun da önce televizyon karşısında sessizce oturarak daha sonra ne yapılması gerektiğini gösteren bir çalışma yaptılar...

Video: Sokakta.blogspot.com

'Ateş Hücreleri İttifakı' Davasında Gelişmeler

3 Şubat'ta soygunla suçlanan (Selanik) 2 yoldaşla Dayanışma Buluşması ve 2 Şubat gecesi Diavata cezaevi önünde gerçekleşen Dayanışma Buluşması hakkında...

3/2 Korydallos hapishanesi/mahkemesindeki "Ateş Hücreleri İttifakı davası"nda sanıklar ve avukatlar yoktu. Bu daha önce askeri mahkemede hiç görülmemişti.

Devrimci örgüt "Ateş Hücreleri İttifakı" davası sanıkların sandalyeleri boş ve savunma avukatları olmadan devam edecek.

Mahkeme, sanıkların 18 aylık tutukluluğu tamamlayarak "davadaki yargılama usulünü bozmak veya iptal ettirmeyi amaçlayan" tavrılarını terbiyesizlik olarak niteledi.

Bu nedenle mahkemeye sanıklar ve avukatlar olmadan devam etmeye karar verdiler.

'Ateş Hücreleri İttifakı' davasından bir tutuklama daha

26 Ocak'ta Michalis Nikolopoulos, Ateş Hücreleri İttifakı davasında suçlanarak Kifissia'da (Atina'nın kuzeyi) tutuklandı. 28 Ocak'ta kendisiyle dayanışma toplantısı düzenlenen Evelpidon mahkemesine çıkarıldı. Bir buçuk yıllık firarı olarak arandığından tutuklama yetkisini kullanmak için önce savcının (Loukareos mahkeme) karşısına çıkarıldı. Yoldaş, prosedürü tanımadığını söyleyerek ifade vermeyi reddetti ve hapse atıldı. 3 Şubat'ta devrimci örgüt Ateş Hücreleri İttifakı'na üye olduğuna dair bit açıklama yaptı.

İstanbul - Ateş Hücreleriyle Dayanışmak için AYEDAŞ'a Molotof

ATEŞ HÜCRELERİNE 'ALEVLİ' SELAMLAR

1 Şubat gecesi, İstanbul/Kadıköy'deki AYEDAŞ İşletme Merkezi, Yunanistan zindanlarında tutsak tutulan Ateş Hücreleri üyelerinin direnişlerine destek vermek amacıyla yakılarak tahrip edilmiştir. Ateş Hücreleri'ne yalnız olmadıklarını, Türkiye'deki yoldaşlarının da yüreklerinin alev alev yanmakta olduğunu duyurmak istiyoruz.

BİRİMİZ TUTSAKSAK HEPİMİZ TUTSAĞIZ!
İSYAN, EYLEM!

-ENFORMAL İSYAN HÜCRELERİ-

Tayyip'in "Mübarek" polisi halkın sesine karşı

İyi güdülmüş bir halkı olduğunu düşünen Tayyip tuzu kuru demokratik bir diktatör olarak Hüsnü Mübarek'e Halkın Sesini dinle diyordu daha bir kaç gün önce. Tahrir Meydanı'nda milyonlar diktatöre yol gösterirken bugün Kızılay'da on bin emekçi torba yasa diye adlandırılan gasp yasasına karşı "halkın sesi"ni duyurmak için anadolunun birçok ilinden toplanarak ankaraya geldi. Amaçları bugün mecliste görüşülecek olan torba yasasına karşı görüşlerini bildirmektir. Alışıldığı gibi Ankara Valiliği ve ona bağlı polis güçleri mitingi günler öncesinden yasa dışı ilan etmişti bile. Sonuçta altmış kadar CHP vekilin yüzüsuyu hatırına polis kitleye Mithatpaşa köprüsüne kadar izin verdi. Yine aynı sebepten kitlenin yürüyüş konusunda gösterdiği iradeye olanak tanıdı. Ama Tayyip demokrasisinde tolerans ve vicdan anlıktır. Bu anlık toleransa diz çökerseniz buna demokrasi derler ama irade koyup sesinizi ve isyanınızı iletmemeye çalışırsanız bugün olan şey olur polis bütün gücüyle size saldırır.

Şu anda Mithatpaşa, Cebeci arası anayol ve sokaklar polisin saldırısının izlerini taşıyor. Sendikalar ve Sivil Toplum Kuruluşları mecalini dillendirmeden püskürtüldü. Torba yasa hala görüşülüyor. (Ahalî Gazetesi)

"Selanik 4'lüsü" nün hepsi serbest

Birleşik Krallık'tan aralarında anarşist Simon Chapman'ın da olduğu dört yoldaş, AB buluşması protestoları ve 2003'teki Selanik'teki ayaklanmalardan ötürü geçmişe dair yapılan tüm iddialardan tamamiyle suçsuz bulundu(küçük bir suçlama dışında).

4 sanığın tümü serbest. Sonrasında "Otoriteye hafif meydan okuma"ya düşürülen "otoriteye açıkça meydan okuma" suçlamalarının dışında tüm iddialar düştü. Bu hafif bir suç ve 6 ay ertelenmiş hüküm içeriyor, fakat 6 ay içinde tekrar suçlanmazlarsa kimse hapsedilmeyecek. Bu, daha önce 2003'te 6 ay cezaevinde geçirdiklerinden ötürü, bu süreyi "meşrulaştırmak" için birşeylerle suçlanmak zorundaydılar ve bu şimdiye kadar jürilerin yaptığını en iyi şeydi.

Occupied London

İsrail-Mısır gaz boru hattına saldırı

Sina'nın kuzeyinde henüz kimliği bilinmeyen saldırganlar İsrail ile Mısır arasındaki gaz boru hattını havaya uçurdular. Saldırı sonrası yaşanan patlama sonucu Mısır, İsrail'e gaz sevkiyatının durdurulduğunu açıkladı.

Van MHP il binasına molotof kokteyli atıldı

Zerbank Sokak'taki bir binanın ikinci katında bulunan Van MHP İl Başkanlığı'na kimi belirsiz kişi ya da kişilerce iki molotof kokteyli atıldı. Atılan Molotoflardan biri bina duvarına çarparak patlarken, diğerinin MHP İl Başkanlığı'nın bulunduğu katın camını kırarak içeri düştüğü bildirildi. Molotofun sönmeye başlaması nedeniyle binada ciddi bir hasar oluşmadığı kaydedildi. Olaya ilişkin soruşturma başlatıldı.

Dersim MHP İl Başkanlığı'nda bomba patladı

Dersim'de Milliyetçi Hareket Partisi (MHP) İl Başkanlığı'nda bomba patladı. MHP'nin, Dersim'de Behice Boran Caddesi'nde 3. katta bulunan il başkanlığı kapısına bırakılan bombanın patlaması sonucu patlama meydana geldi.

Maddi hasarın olduğu patlamanın ardından, Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı Bomba İmha Ekipleri, olay yerine gelerek incelemelerde bulundu. Patlamamın yaşandığı caddede güvenlik önlemi alan polis, muhtemel ikinci bomba ihtimaline karşın çevrede araştırma yaptı.

Kadıköy - Bir Gece Nezih Yayınevine Karşı

Bağlar Kaymakamlığı'na molotofkokteyli atıldı

Bağlar İlçe Kaymakamlığı'na molotofkokteyli atıldı. Molotofkokteyllerinin isabet ettiği kaymakamlık makam odası ve nüfus müdürlüğünde yangın çıktı. Kısa sürede büyüyen yangın, itfaiye ekipleri tarafından söndürüldü. Diyarbakır Emniyet Müdürü Sağlam, Diyarbakır Valisi Mustafa Toprak, kaymakamlık binasına gelerek incelemelerde bulundu. Eylemi Hüseyin Xizri Eylem Tugay üstlenirken, grup: "eylemi Ortadoğu halklarının devrim mücadelesini selamlamak ve halkların devrimci direnişini yükseltmek adına" yapıldığını belirtti.

Yüksekova'da eylemciler polis telsizine el koydu

Yüksekova'da YDG üyesi yaklaşık bin kişi, İran rejiminin Kürt genci Hüseyin Xizri'yi idam etmesi, polis kurşunuyla yaralanan Sedat Karadağ'ın tutuklu olarak hastanede tutulması ve son dönem gelişen gözaltı ve tutuklamaları protesto etti. Açıklamanın ardından tekrar BDP ilçe binasına doğru yürüyüşe geçen gençlere, polis Oslo Oteli önünde gaz bombaları ve tazyikli su ile müdahale etti. Gençler polislerle taş ve molotoflarla karşılık verdi. Polisin saldırısı sonucu şiddetli çatışmalar yaşanırken, eylemciler bir polis telsizine el koydu. El konulan telsizde gençler, "Gever isyandır", "Başbakan habirin olsun bir telsiziniz elimizde", "Gever'de serhildan var" anonsu yaptı.

Pendik'te 6 araç ateşe verildi

Pendik'te park halindeki 6 araç ateşe verildi. Gerçekleşen eylemlerde araçlar kullanılamaz hale geldi.

GÜNÜ ELE GEÇİRİN!

John Zerzan

Modern yaşamın süratle artan bedeli hayal edebileceğimizden çok daha kötü. Yaşamın dokusunu ve şeylerin tüm duygusunu değiştirerek, başkalaşım ileriye doğru hücum ediyor. Çok uzak olmayan geçmişte, bu yalnızca kısmi bir değişiklik iken; şimdi Makine, hayatlarımızın merkezine her geçen gün daha da fazla nüfuz ederek, kendi mantığından hiçbir kaçışa izin vermeden üzerimize kapanıyor.

Tek durağan devamlılık, bedeninin emsalsiz yollarla korunmasız hale gelen devamlılığı ola gelmiştir. Şu anda, Furedi(1997)'ye göre açıkça panik boyutuna varan bir yüksek kaygı kültüründe yaşıyoruz. Postmodern nutuk, bir yüzü kaçınılmaz olarak sistematik terk edilmişliğe varan çilenin dile getirilişini bastırıyor. Dejeneratif hastalıkların belirginliği, sanayi toplumu içinde hayatı olumlayıcı ve sağlıklı her şeyin kalıcı tahribatı ile dondurucu bir koşutluk yapıyor. Hastalıklar belki sanayi toplumunun ilerleyişi içerisinde yavaşlatılabilir, ancak tamamıyla bir iyileşme -öncelikle koşulları yaratan- bu bağlamda hayal dahi edilemez.

Yaptığımız tek şey, tamamen ölü olsa da, insan topluluğunun özlemini çekmek. McPherson, Smith-Lovin ve Brashears (American Sociological Review 2006) bize, 19 yıl önce tipik bir Amerikalının 3 tane yakın arkadaşı olduğunu, şimdi ise bu sayının 2ye indiğini söylüyorlar. Bunun yanı sıra, yaptıkları ulusal çalışma, güvendiği bir kişi ya da arkadaşı olmayan kişi sayısının üç katına çıktığını ortaya koyuyor. Tekno-kültür - ve onun övündüğü "bağlantısallığı" - boyuna yalıtkanlığı, tek başınalığı ve anlamsızlığı daha da büyüttükçe, nüfus sayımı sonuçları tek kişilik hane sayısında keskin bir yükseliş olduğunu gösteriyor.

Japonya'da "insanlar adeta seks yapmıyorlar" (Kitamura 2006) ve intihar oranları süratle artıyor. Hikikimori, ya da kendini tecrit etme, kendi odalarında yıllarca yaşayan bir milyonu aşkın kişiyi buluyor. Tekno-kültürün en çok geliştiği yerler aynı zamanda, stres, depresyon ve kaygı düzeylerinin en yüksek olduğu yerler oluyor.

İçsel ya da dışsal gerçeklik mümkün kıldığı süreç, sorular ve fikirler dünyada güncelleşebiliyorlar. Kıyamete doğru ilerleyen şu anki durumumuz yanlışlanamaz bir gerçeklik sergiliyor. Yeni ivedi sorular ve hiçbir cevap sağlamayan bir bütünlüğün - küresel uygarlık- kafa kafaya çarpışmasına yöneldik. Hiçbir gelecek sunmayan ancak bu gerçeği kabul ettiğinin hiçbir işaretini vermeyen bir dünya, gezegen üzerindeki

tüm canlıların hayatları, sağlıkları ve özgürlükleriyle birlikte kendi geleceğini de tehlikeye atıyor. Uygarlığın egemenleri her zaman, tahakkümün her biçimiyle zirvesini hedef almayı seçerek, farkında oldukları yaşamın sonu için hazırlamaları gereken uzak şansların tümünü çarçur etmişlerdir.

Ekolojik intihar olduğu kadar kitlesel bir biçimde insanlıktan çıkaran ve uygarlığın kendi başlıca kurumlarından köklenen, büyüyen krizin derinliği bazıları tarafından açıkça biliniyor. Aydınlanmanın ve modernizmin süpheli sözleri, uygarlık olarak bildiğimiz ağırbaşlı hatanın zirvesini temsil eder. Bu Düzenin tanımlanan ve sürdürülenden feragat edeceğine ve onun çok sayıdaki ideolojik destekçilerinin bu gerçeklerle yüzleştiğine dair açıkça ufak bir olasılık olduğuna dair bir umut yok. Eğer, resmi olarak olmasa da genişçe tahmin edilen bu süreç, yani uygarlığın çöküşü çoktan başladıysa, saltanat süren bütünlüğün yaygın bir reddinin ve tek edilişinin temelleri olabilir. Kesinlikle,

ten ve çoğu zaman anlık bir acıyla kamçılanarak büyüyen bir farkındalığın sözünü etmeye değer. İşte bu, fırsatın bulunduğu yerdirdir. Bu kuşkusuzca gelişen yeni bakış açısından bir tür olarak karşımıza çıkan şeyle yüzleşme ve gezegenin hayatta kalmasının karşısına dikilen engelleri kaldırma işini buluyoruz. En azından, çeşitli biçimlerde, böyle bir yargılama, yıkım ve evcilleştirme her şeyi boğmadan önce bu ölüm makinesini ortadan kaldırabilir.

Önceden kaybedilmiş olan şeyler, bugünkü kötü durumumuzu anlamaya yardımcı olsa da; şu anda, şimdiye dek olandan çok daha geniş bir anlamda boyun eğdirilmiş bir haldeyiz. Süratle yayılan tekno-dünya kuşatması hayatlarımızın her alanında, daha da derin bir denetime doğru hareketi telkin ediyor. Adorno'nun 1960lardaki değerlendirmesi geçerliliğini halen koruyor: "Neticcede sistem öyle bir noktaya -toplumsal ipucunu sağlayan sözcük "bütünleşmedir"- varacak ki tüm anların diğer tüm anlara evrensel bağlılığı nedensellik konuşmalarını hükümsüz bırakacak. Yekpare bir toplum içinde neyin neye neden olduğunu aramak saçmalaktır. Yalnızca toplumun kendisi bir neden olarak kalır." (Negative Dialectics, p.267)

Her alternatifi içinde eriten ve geri dönülmez gibi görünen bir bütünlük(totalite). Totaliter. Kendi kendisinin gerekçesi ve ideolojisi. Bizim reddimiz, tüm bunları yürürlükten kaldırmaya yönelik çağrımız daha da az protesto ya da savunuyla karşılaşılıyor. Temeldeki cevap az çok şu satırlarda: "Evet görüşünüz güzel, doğru, geçerli; ama bu gerçeklik hiçbir zaman yok olup gitmeyecek." Canavarlaşmaya karşı sözüm ona zaferlerin hiçbirisi, dünyayı hiç değilse kendi türümüz için bile daha güvenli bir hale getiremedi. Tüm devrimler yalnızca tahakkümü güncelleyerek, gerginleştirdi. Çeşitli politik kanaatlerin yükselişi ve düşüşüne rağmen, kazanan her zaman

üretim oldu, teknolojik sistemler hiçbir zaman geri adım atmadılar, yalnızca geliştiler. Makine kendi işlemesi için ihtiyaç duyduğu sürece, bizler özgür ya da otonom olabildik.

Bu sırada, her zamanki gerçeğe gerekçeler devam ediyor. "Teknolojinin kendisini yaşam biçimi haline getirmeden, belirli teknolojileri kullanmakta özgür olmalıyız" (Valovic 2000). "Dijital teknolojilerle yaratılmış dünyalar, onların oyunlarını oynamayı tercih ettiğimiz kapsamda gerçektir." (Downs, 2005)

Mutlak güç ve modernitenin işleyişiyle ilgili bazı bitmek bilmeyen ya-

bunun katılığı ve inkarı daha önce görülmemiş boyutta, süratle ortaya çıkabilecek bir kültürel değişimin zeminini hazırlayabilir.

Elbette, kemikleşmiş ancak kırılabilir ve ölümcül bir biçimde çatlamış bu sistemden kopacak bir paradigma değişimi kaçınılmaz olmaktan da öte. Diğer ana olasılık ise, çok fazla insanın her zamanki nedenlerle (korku, tembellik, işlenmiş yetersizlik vs.), yalnızca çöküşle başa çıkmayı denemek dışında yapılacak hiçbir şey kalmayacağı kadar geç olana dek, gerçeği pasifçe olduğu gibi kabul edecekleridir. Bir şeylerin yanlış olduğuna dair tam gelişmemiş ve bireysel de olsa; derin, içsel bir tedirginlik-

nılsamalarla birlikte, Makine kötüleşen ihtimallerle karşılaşılıyor. Hayatın egemen düzenlemesini yürüten kişilerin artık cevaplar ve olumlu tasarımlara bile kalkışmaması çarpıcı bir gerçektir. En çok üzerinde durulan konular (örneğin Küresel Isınma) basitçe göz ardı edilir, Kamu hakkında propaganda (pazar artı yalnızlaşma), Özgürlük (tümünden gözetim toplumu) Amerikan Rüyası! Ciddiye alınması beklenemeyecek denli yanıltır.

Sahlins'in işaret ettiği gibi (1997), toplumlar karmaşık hale geldikçe, meydan okumalarla da bir o kadar başa çıkamazlar. Tahmin edilebilirliği korumak, herhangi bir devletin temel endişesidir; bu konudaki yeterliliği görünür biçimde azaldıkça, gerçek destek de azalacaktır. Birçok araştırma, ekolojik sistemin ani, felaket boyutunda bir yıkımdan çok; devamlı, öngörülebilir bir düşüşe maruz kalmaktan ıstırap çektiğinin daha olası olduğunu gözler önüne seriyor. Yönetme mekanizmaları da koşut bir gelişimin öznesi olabilirler.

Önceki zamanlarda tedbir alabilme ihtimali vardı. Güvenlik vanası: hudut bölgesi, uygarlığın ileri adımına eşlik etti. Kutsal Roma İmparatorluğunun 12.-14. Yüzyıllarda büyük çağda doğuya doğru yayılması, 1500 yıl sonra Yeni Dünya'nın keşfi, 19. Yüzyılın sonuna doğru Kuzey Amerika'nın batı yönünde hareketi. Fakat sistem "yol boyunca yığılan yapılara ipotekli" (tekrar Sahlins) hale gelir. Biz rehineler ve bütün de hiyerarşik bir orkestra. Tüm sistem meşgul, sürekli akış halinde; etkileşimler devamlı hızlanan düzeyde meydana geliyor. Yapının neredeyse tümüyle denetimin az çok dışında kalan atama güçleri üzerine kurulduğu bir aşamaya ulaştık. Esas örnek, Güney Amerika'da asıl desteğin solcu rejimler tarafından sağlanmasıdır. Konu neo-liberal ekonomi politikalarının bir sonucu değil, kendini yöneten sermayenin kolaylaştırılması ve yerli direnişini kendi yörüngesine ataması iktidardaki solun başarıları.

Fakat bu taktikler, tekno-sermayenin geleceğini ölümcül bir riske atan, kapsamlı bir içsel katılık olgusuna ağır basmıyorlar. Kriz adı modernitenin kendisi, onun rastlantısal, biriken ağırlığı. Bugün her rejim, her "çözümün" yalnızca girdaba çeken problemleri derinleştirdiği bu durumun içerisinde Daha fazla teknoloji ve daha fazla baskıcı güç, müracaat edilecek tek kaynaklar. İlerlemenin "karanlık yüzü" modern zamanların nihai yüzü olarak su yüzüne çıkmış duruyor. Giddens ve Beck gibi teorisyenler, modernitenin, şu anda toplumun gizli karakterinin felaket olduğu son sınırlarına ulaşıldığını kabul ediyorlar. Basit bir değişim göstermeksizin, yine de umudu elden bırakmıyorlar; her şey iyi olacak. Örneğin Beck, sanayi ve teknolojik değişimin demokratikleştirilmesi çağrısında bulunuyor- tabii, bunun neden hiçbir zaman gerçekleşmeği sorusundan dikkatle kaçınarak.

Bu totalitenin içinde hiçbir mutabakat, mutlu son olamaz ve bunun zıttını iddia etmek net bir şekilde yanıltır. Tarih kefarete olanağını tasfiye etmiş gibi görünüyor; ve asıl gidişatı ile eleştirel düşünce olarak geçen şeyi ortadan kaldırıyor. Farkına varılacak ders, ne kadarının yeni ve zekice uygulanabilir bir doğrultuya çevrilebileceğidir. Hiçbir zaman bir tercih anı olmadı; yaşam alanları ve temelleri, endişesizce ancak muazzam bir etki bırakarak, çok çeşitli yollarla algılanamayacak bir biçimde değişir. Eğer çözüm teknolojide aranacaksa, bu elbette yalnız modern tahakkümü güçlendirir; bu karşımıza çıkan meydan okuyuşun asıl parçasıdır.

Modernite etik eylem için mümkün olan faaliyet alanını, potansiyel çıkış noktalarını söküp atarak daralttı. Fakat gerçeklik, kriz arttıkça kendisini bize dayatarak, bir kez daha yakın ve inatçı hale geliyor. Bu durum istediğimiz her şeyi çürüttüğünden, düşünmek herkesin içini kemiriyor. Bunun bize bağlı olduğunun farkına varıyoruz. Küresel tekno-kültürün çökme olasılığı bile bizi, nihai potansiyel rollerimizin ve yıkım makinesini durdurma sorumluluğumuzun farkındalığından uzaklaştırmamalı. Pasifik, mağlup bir tutuma benzer şekilde kurtuluşu sağlayamaz.

Hepimiz yaralıyız ve çelişkili bir biçimde bu yabancılaşma komünallığın temeline dönüşüyor. Travma geçirenlerin buluşması şekilleniyor belki de, ruhani bir akrabalığı canlandırmayı talep ediyor. Çünkü hala anlık olarak hissedebiliyoruz, bize hükmedenler bizlerden daha kolayca rahat edemeyecekler. İyileşmek için derin ihtiyacımız, bir alt üst edişin gerçekleşmek zorunda olması anlamına geliyor. Her şey, felaketi tüm düzeylerde yaratarak, "yalnızca devam ediyor". İnsanlar, her şeyin yalnızca devam etmesinin aslında kıyamet olduğunu anlamaya başlıyorlar.

Melissa Holbrook Pierson (The Place You Love Is Gone 2006) bunu, şu şekilde ifade etti: "Birden şu anda yakaladı, tuhaf biçimde kavranması kolay. Acımasızca, Büyük Elveda'ya doğru ilerliyoruz. Bu resmi! Düşünülemez olan düşünülmeye hazır. En sonunda görüş alanında, tüm in-

sanlık tarihi ardımızda kalıyor. Gizemli ruhunuzdan geri kalanın hendeğinde geldiğini hissediyorsunuz, bir kişinin gözyaşlarından çok daha büyük, yuvanın nihai kaybı. Seninki ve benimki, şahsi hıçkırıkları, kitlesel çılgınlara katılacak..."

Sefalet. Sefilleştirme. Asla tamamıyla olmak istemekten vazgeçemediğimiz yere dönmenin vakti geldi. Spengler'in sözleriyle: "Artık daha fazla dayanamayacağı esneklik sınırına değin gerildi ve tekrar gerildi."

Modernitenin açılış başlangıcı olan aydınlanma düşüncesi, Sanayi devrimiyle beraber, 18. yüzyıl Avrupa'sında başladı. Kendi kaderimiz üzerindeki bilinçli denetimimiz temelinde, özgürlük bize garanti edildi. Fakat Aydınlanma iddiaları gerçekleşmedi ve tüm tasarımı kendi kendini mağlup etmeye döndü. Us, evrensel haklar ve bilimin yasalarını kapsayan temel bileşenleri; bilginin, bilimsellik öncesi, mistik kaynaklarını atmak için bilinçli olarak tasarlandı. Çeşitli, komünal sürdürülebilir yaşam tarzları; birleştiren, tek tip ve yasalarla mecburi kılınan bir yaşam modeli adına feda edildi. Kant'ın ahlaki eylemden geçen özgürlük vurgusu, Fransız ansiklopedicilerinin geleneksel zanaatları daha güncel teknik sistemlerle değiştirme programları ile birlikte bu bağlamda gövde buldu. Bu arada, mülkiyeti en az kategorik zorunluluğu kadar kutsallaştırmış olan Kant, uygun olarak modern üniversiteyi sanayi makinesi ve onun ürünleriyle karşılaştırmıştır.

Çeşitli Aydınlanma figürleri modern gelişmeler üzerine eğrişyle doğrusuyla tartışmışlardır ve bu kısa sözler Aydınlanma konusuna gerçek değerini vermeye yetmez. Yine de, bu önemli tarihsel bağlamı akılda tutmak verimli olacaktır: modern ilerlemeci düşünce ve seri üretimin doğusu neredeyse eşzamanlıdır. Bu konuya uygun bir yaklaşım Min Lin'ininkidir (2001): "Kendi entelektüel temelini evrenselleştirerek ve yeni kutsal bir sözde-aşkınlık yaratarak kendi pozisyonunu meşrulaştırmak için, bilişsel söylevlerin toplumsal kökenini ve kesinlik fikrini gizlemek modern Batı ideolojisinin gerekliliğidir."

Modernite, sanki çok uzun zaman önce kaybettiği dengesini geri kazanmak istemiş gibileri hareket ederek, her zaman kendisinin ötesinde farklı bir aşamaya ulaşmaya çabalar. Geleceği -kendisinin- bile- değiştirmenin peşinde koşar.

Modernitenin özgürlük vurgusu ile, modern aydınlanmış kurumlar uysallık kadar hiçbir şeyi başaramamışlardır. Lyotard (1991) tüm kazancı şöyle özetler: "Yeni bir barbarlık, cahillik, aklın sefilleşmesi, ruhun tükenişi." Hayatın her alanındaki kitleselleşmiş, tek tiplendirici biçimler, acımasızca, modernitenin esas denetim programını yürürlüğe koyuyorlar.

"Dünyamızı yaratan şey kapitalizm değil, makine. Dikkatli çalışmalar ortaya koymak için tasarlandıkları halde, tonlarca nüshayı

açıkça gizliyorlar.”(Ellul 1964). Herhangi bir şekilde sınıfsal tahakkümün merkeziliğini inkâr etmek için değil, ama bizlere bölünmüş toplumun işbölümü ile başladığını hatırlatmak için. Bölünmüş benlik doğrudan bölünmüş topluma yol açtı. İşbölümü, ayrıklığın emegidir. Modern hayatı neyin karakterize ettiğini anlamak, her zaman süregelen gibi, teknolojinin günlük hayatımızdaki rolünü anlamaya çabalamaktan farklı değildir. Lyotard (1991)’de şöyle hüküm verdi: “teknoloji insanlar tarafından keşfedilmedi. Gerçekleşen, bunun tam tersiydi.”

Sanayi gelişiminin ilk tragedyası, Goethe’nin Faust’u, en derin korkularını gururlu amaçlardan ileri gelen korkular olarak betimledi. Süperinsan geliştiricisi Faust, kendi bütünleyici hareketi içerisinde ötekiliğin/farklılığın herhangi bir belirtisi tarafından tehdit edilen, yerel modernizasyon güdüsünü andırır.

Tek, küresel bir tekno-sebekeye ulaşmak için, devamlı daha da fazla tektipleştiren, her zamankinden çok daha homojen bir alanda iş görüyoruz. Yine de, birinin dikkatini yüzeyde, kenarlarda var olmasına izin verilen şeylerde tutarak bu sonuçtan kurtulmak mümkün. Böylece bazıları Indymedia’yı adem-i merkezizetçiliğin önemli bir galibiyeti ve radikal bir talep olarak bedava bilgisayar yazılımı olarak görüyorlar. Bu tutum tüm yüksek tekno gelişimin ve kullanımının endüstriyel temelini göz ardı ediyor. Her yerde bulunan ve fazlasıyla zehirli cep telefonunu kap-sayacak şekilde tüm “fevkalade araçlar”, Wired dergisinin temiz, kaliteli sayfalarına göre, eko-felaketlere sebebiyet veren Çin ve Hindistan’daki sanayileşme ile çok daha fazla bağlantılılar. Wired’in kurtarıcı iddiaları, kendi dışarıdan kopuk, çocukça fantezileri içinde inanılır görünmüyorlar. Tafaftarları ancak, sadece teknolojinin doğayı sistematik bir biçimde tahrip edişine değil, aynı zamanda insan yaşamlarındaki küresel bedelleri: zehirlilik, angarya ve sanayi kazalarıyla dolu yaşamları, görmelerini engelleyecek devasa sanrıların sürdürülebilirler.

Şu anda, her şeyi kapsayan evrensel sisteme karşı oluşmaya başlayan “yavaş gıda”, “yavaş şehirler”, “yavaş yollar” benzeri, itiraz görüngüleri mevcut. İnsanlar, önüne çıkan her şeyi yakıp yıkan bu gücün durmasını ve hayatın dokusunu yok etmemesini tercih ederlerdi. Ancak gerçek düşüş, kendi dünyayı yaşanır olmaktan çıkaran ve şeyleri birbirinden ayıran gidişatından hızını alıyor. Yalnızca radikal bir kopuş, yörüngesini değiştirebilir. Daha çok sayıda ülkede, daha fazla füze ve daha fazla atom bombası, teknolojik zorunluluğun açıkça diğer tarafı. İleri-insan öznenin gelecek tekno-koşulu iken, kitlesel ölüm hayaleti de başarısının tacı olarak modernitenin koşulu. Bizler, Mega-makinenin mirasçıları değil, onun vasıtası olarak her yeni ileri atılışında elinde tuttuğu rehineleriyiz. Tekno-insan durumu, kesinlikle belli belirsiz görünmeye başladı. Teknolojik temel değişmediği, silinmediği sürece hiçbir şey değişemez.

Durumumuz doğa/kültür ayırımının yanlış bir ikilik olduğunu iddia edenler –klasik postmodern moda- tarafından güç-

lendiriliyor. Doğal dünya, doğanın hep kültürel olduğunu, boyun eğdirmeye açık olduğunu söyleyen fetihçi mantığın yapılarına tahliye edildi, tezgâhlandı. Koert Van Mensvoort’un “Exploring Next Nature” (2005)’ı doğanın tahakkümünün mantığını, oldukça popüler köşelerden açığa çıkarıyor: “Bir sonraki doğamız kültürel olarak ola gelmiş olmalıdır.” Hoşça kal, tasarlanmamış gerçek. Her şeyden sonra kaygısızca doğanın bizimle değiştiğini beyan ediyor.

Bu doğa kavramının tümünden yok oluşudur – ve sadece kavramının değil! Fakat “doğa” işareti, töz yok edildikçe: egzotik üçüncü dünya kültürel ürünü, gıda içindeki doğal malzemeler gibi, popüleriteyi eğlendiriyor. Ne yazık ki, deneyimin doğası, doğanın deneyimiyle bağlantılı. İkincisi gerçek olmayan bir buradallığa dönüşürken, ilki de biçimsizleşiyor. Paul Berkett(2006) Marx ve Engels’ten, komünizmde insanların “doğa ile bir oluşlarını yalnızca hissetmeyecekleri, aynı zamanda bilecekleri” etkisini alıntılıyor, komünizm “insanın ve doğanın birlikteliğidir”. Tam da tersine, endüstriyel-teknolojik alt ediş – ne de yaygaracı üretimcilik zırvallığı. Komünist yönelimi dışarıda bıraksak da, yine de, günümüzün solcularından kaç tanesi kitlesel üretimin Marxçı gazeliyle ters düşüyorlar?

Freud’un Uygarlığın Huzursuzluğu’nda göz ardı edilen kavrayış, derin bilinçdışı “uygarlıkla üretilmiş bir suçluluk duygusunun”, gittikçe büyüyen bir rahatsızlık ve tatminsizliğe neden olduğunu ifade eder. Adorno(1966), uygun olarak bunu şöyle görür: “yakın olan kıyamet, başlangıçtaki usdışı kıyamet varsayımdır. Bugün, her şeye rağmen önlenen felakete, başka bir şeyin olasılığının bertarafı çökmüş durumda. Gezegendeki hayatın orijinal, niteliksel tüm başarısızlığı uygarlığı harekete geçirmek oldu. Aydınlanma – 2000 yıl önceki dünya dinlerinin eksen çağı gibi- tahakkümün bir sonraki aşaması, sanayi toplumuna zaruri destek için bir aşkınlık temin etti. Fakat şimdi, ağırlıklı gelişimin yeni aşamaları için gerekleştirici, aşkın bir çerçevenin kaynağını kişi nereden bulabilir? İleri modernitenin her şeyi kuşatan yıkımlarını geçerli kılmak için ne tür yeni fikirler ve değerler dünyası akla gelebilir? Hiçbir şey. Yalnızca sistemin kendi ataleti; hiçbir cevap yok, gelecek yok.

Busırada bizim durumumuz belirsizliğin sosyalıdır. Sistem çok sayıda güçsüzlük göstermeye başladıkça, günün gününe istikrarın şamandıraları çözülüyor. Güvenliği garanti edemeyecek hale geldiğinde, sonu yakındır.

Bizimkisi kıyaslanamayacak tarihsel bir gözlem noktası. Bu evrensel uygarlığın habisliğinin hikayesini kolayca kavrayabiliriz. Bu kavrayış, uygarlığın işini bitirecek ve bizi o hükmeden alışılmış istençten kurtaracak o paradigma değişikliğini mümkün kılacak gücün işareti olabilir. En azını söyleyecek olursak, ürkütücü bir meydan okuma; fakat kolektif inkarın karşısında ne düşündüğünü açıkça söylemeye yönelen çocuğun hatırlanışı. İmparator çıplaktı; büyü bozuldu.

-2006-

Çeviri: Gölge & Kuvılcım İ.

Alman Polisinden İşgal evine tahliye saldırısı

2 Şubat 2011 tarihinde, polis Sabah saat 4.00’da Rigaer sokağından Liebig 14 işgalinin boşaltılması için giriş yaptı. bu tahliye kararına karşı önceden örgütlenen protestocularla, 04.30’dan itibaren yüzlerce sayıya ulaşarak Liebig 14 dışında beklemeye başladılar. Saat 05.00 civarında direniş başladı.

Direniş sonucunda heryerden püskürtülen polis çevre binaların çatısına çıkan polis durumu kontrol altına almaya çalıştı. 07.30’a gelindiğinde, polis medyayı bloke ederek anakapının sol penceresinden Liebig14’e girdi. Polisin kapıyı kırmak için getirdiği koçbaşı ve onun yanısıra ne olduğu anlaşılmayan bir sürü alet medyanın dikkatinden kaçırıyordu. Bu esnada Frankfurter Allee üzerinden Dayanışmak için Liebig14’ün önüne yüzlerce aktivist geldi. Çatışmalar yaşandı. uzun süren gün sonunda polis 17 kişiyi gözaltına aldı. ardından yaşam alanını tüm gücüyle ortadan kaldıran polis binayı uzun uğraşlar sonucu tahliye etti.

Sözkonusu bölgede bulunan Liebig 14 berlin duvarının çöküşünün ardından 1990’da bir yaşam projesi olarak işgal edildi. Ancak şehir geliştirme planlamaları sonrasında bölge işgalcilerden arındırılmaya çalışılıyor. Bu tahliyelerin arkasında ise Berlin Gayrimenkul Holding şirketi var gibi görünmektedir.

2 Şubatta Polis zoruyla işgalcilerden gaspedilen Liebig 14 binasında aralarında 2 bebeğin de olduğu 18-40 yaş arası insanlar yaşıyor. 1990’da işgal edildiğinden bu yana işgalcilerin kendi ürettiği sosyal projeler ve aktivist eylemlilikler alternatif bir yaşam alanı ortaya koyuyordu.

Bugün Liebig 14 boşaltıldı ancak avrupanın dört bir yanında dayanışma sürüyor. ayrıca yeni gelen haberler berlinde aktivistlerin 4 yeni squatting (işgal) çalışması başlatacağı yönünde. (Ahali Gazetesi)

Berlin-Friedrichshain’de Cumartesi gecesi 2 Şubat için duyurusu yapılan Liebig 14’ün tahliyesine karşı yapılan bir gösterinin ardından büyük çatışmalar gerçekleşti. Yaklaşık 2.000 kişi Kreuzberg’ten Liebig Caddesi / Rigaer Caddesine doğru yürüyüşe geçtiklerinde, bazıları polislerle taşlarla saldırdılar. Yaklaşık 40 polis yaralandı ve 17 kişi gözaltına alındı. Cuma gecesi Berlin’deki uluslararası polis toplantısına karşı bir gösteride de federal bir polis birliğine saldırı düzenlendi. Saldırıda üç polis aracı tahrip edildi. Daha sonra Köpi’nin önünde bir polis aracı pusuya düşürüldü.

Mısırlı Anarşistlerden Gelen Dayanışma Çağrısı ve Durum Aktarımı

Mısırlı anarşist komünist örgüt Kara Bayrak'la Kürdistan Anarşist Federasyonu'nun (KAF) yaptığı röportaj...

1) Adınız ve içinde bulunduğunuz hareketten söz eder misiniz?

– Ben Mısır'da küçük bir anarşist grup olan KARA BAYRAK'tan Nidal Tahrir.

2) İnternet bağlantısının kesilmesi ve iletişimin zorlaşmasına rağmen, dünya mısırlı izliyor ve Hareketle dayanışıyor. Mısırdaki geçen hafta neler olduğundan bahsedebilir misin? Sizin açınızdan durum nedir?

– Mısır'da durum şu an çok karışık. Her şey 25 Ocak'ta Mübarek rejimine karşı isyan gününe ilişkin bir çağrı ile başladı. Aslında kimse bu gruptan (kendileri) böyle bir çağrı beklemiyordu. "Hepimiz Halid Seyyid'iz" Halid Seyyid mübarek polisi tarafından öldürülmüş bir Mısırlı gençtir. Geçen yıl İskenderiye'de öldürülmüştü. 25 Ocak Salı gecesi tüm mısır kentlerinde sokaklara döküldü insanlar. Çarşamba kitleselleşmeye başladı gösteriler. Daha sonraki günlerde özellikle 1956-67'de siyonizme karşı direnişle ünlü Suez kentinde 4 kişi öldü, 100 kişi yaralandı. Gaz, plastik mermi, ateş silahları kullanıldı. Garip sarı bir şey fırlatıldı (Hardal Gazı). Cuma günü cuma namazıyla gösterilere çağrılar devam etti. Öğlen, polis bu gösterileri şiddet kullanarak bütün gücüyle engellemeye çalıştı. Kahire Mattareyah özellikle Suez İskenderiye Mahallesinde birçok çatışma oldu. Hava kararınca dek Kahire'deki Tahrir meydanında Mübarek rejimini yıkmak için "Halk rejimi yıkmak istiyor" sloganlarıyla akın akın ilerledi. Gün doğarken Mübarek orduları şehre yollayacağını ve sokağa çıkma yasağını ilan etti. Bu sokağa çıkma yasağını devlet tarafından planlanmış bir karşı atak izledi. Mısır halkına tehdit olarak devlet hapishaneleri boşalttı. Mısır hapishanelerindeki suçluların yanı sıra baltagayyahlar da dışarı çıktı. (Baltagayyahlar haydutlar demek kısaca. Bunlar devletin isyana karşı paramiliter güçleri. Sokaktaki protestoculara karşı çatışanlar da bunlar) Böylece sokakları polis ve ordu, doğrudan müdahale etmeden izliyor. Mısır TV gazete ve radyoları birçok şehirde Baltagayyahlar ve gizli polislerin protestolara karşı örgütlenmesinin reklamını yapıyor.

3- Çarşamba günü Mübarek

yanlırlarıyla karşıtları arasında çatışma olduğu söylendi. Bunu bu şekilde ifade etmek doğru mu? Mübarek yanlırları kimdir? Bu çatışmalar ortalama mısır işçi sınıfının eğilimini nasıl etkiliyor?

Bu şekilde ifade etmek doğru değil. Çünkü mübarek yanlırları denen grup eylemcilere saldıran Baltagayyah ve sivil polislerden oluşan bir gruptur. İşin garibi bu saldırı mübareğin ve Obama'nın konuşmasından sonra gerçekleşti. Nero (heralde mübarek) mısırdan gönderilmeden önce Mısır'ı yakmak istiyor. Kendisinin güvenlik ve istikrarın bozulmaması için güvence olduğuna insanları inandırmaya çalışıyor. Bu yolla gerçekten biraz ilerleme yakaladı. Bu kutsal ulusal dostluk, şimdi bu Tahrircilerin (Tahrir Komünü) karşıtlığında gelişiyor. Özellikle orta sınıf, bu gösterilerin sona ermesi gerektiğini söylüyor. Çünkü mısır yakıldı, açlık başladı diyor. Ama bunun payı yok, bu sadece abartma. Her devrimin kendi zorlukları vardır. Mübarek korku ve terörü daha çok yerinde kalabilmek için koruyor. Kişisel olarak diyoruz ki, protestocular bu durumdan sorumlu olsa bile, Mübarek yine de gitmeli terk etmeli. Çünkü bu durumu kontrol edememesinden.

4- Haftaya ne yaşanacağını öngörüyor-sun? ABD hükümetinin tavrının buradaki durumu ne kadar etkilediğini düşünüyorsun?

– Yarın ya da önümüzdeki hafta neler yaşanacağını hiç kimse tahmin edemez. Mübarek Aptal inatçının teki. Mısır medyası tarihinin en büyük medya kampanyasını yaparak önümüzdeki cuma, 4 şubatta göstericilerin tutuklanması için bu kampanyayı yapıyor. Yarınki eylem "kurtuluşun cuması" olarak tanımlanıyor. ABDnin tavrı bizi gösterilerden daha çok etkiliyor. Çünkü Mübarek insanları öldürebilen ama efendilerine hayır diyemeyen bir hain.

5- Anarşistlerin bu sınıf mücadelesine katılımı neydi ve ittifakları kimlerdir? Güvenliğinizi de göz önünde bulundurarak cevaplayın.

– Anarşizm mısırdaki büyük bir akım değil ama bazı anarşistler mevcut. mısırdaki

anarşistler hem protestolara, hem de sokaklara haydutlardan korumak için güncel komitelere katıldılar. Bu konseylerde anarşistler umut vaadetti. Mısırlıların tunustaki ortakları marksistler. Şimdi ideolojik tartışmaların zamanı değil. Bütün sol birleşmek için çağrı yapıyor. ondan sonra her şey tartışılır. mısırlı anarşistler mısır solunun bir parçası.

6- Mısırdaki devrimcilerle batıdaki devrimciler arasında nasıl dayanışma formları geliştirilebilir? Acilen yapılabilecekler ve uzun erimde yapılabilecekler nelerdir?

– Mısırlı devrimcilerin önündeki en büyük engel iletişimin kesilmesi. şimdilik böyle, uzun vadede neler olacağı öngörülemez. eğer devrim başarılı olursa batılı devrimciler amerikadan ve israilden beklenen baskılara karşı mısırlı yoldaşlarıyla dayanışma göstermeli. eğer devrim yenilirse bu bütün Mısırlı devrimciler için bir katliam olur.

7- Mübarek gittikten sonra birincil görevler neler olacak? Sokak seviyesinde bununla ilgili planlar var mıydı? Anti-kapitalist devrimcilerin planları?

– Şimdi asıl mesele şu: sokağın talepleri yeni bir anayasa geçici hükümet ve seçimler yapılması. Bu konuda bütün siyasetlerde bir sürü planlama var. Özellikle müslüman kardeşliğinde bu planlama. Antikapitalist devrimciler kahirede çok değil. Komünistler, demokratik sol, Troçkistler anayasa ve seçimler hakkında aynı taleplere sahipler. Ama biz anarşistler için sermaye ve devlet karşıtları olarak sokakları daha iyi korumak ve güvence altına almak için komiteler yapmaya ve bunları gerçek konseylere dönüştürmeye çalışacağız.

8- Yurtdışındaki devrimcilere çağrınız nedir?

– Bütün dünyadan değerli yoldaşlar! Dayanışmaya ihtiyacımız var, büyük bir dayanışma. MISIR DEVRİMİ KAZANACAK.

Çeviri: Anarşist Faaliyet

Tunus: Devrim Henüz Bitmedi Uluslararası Anarşist-Komünist Bildiri

Anarkismo

Bir ay süren halk ayaklanmasından sonra, tiranlık çöktü. Ben Ali ve çetesi sürgüne gitme yolunu seçti. Bu, Tunus halkı için bu muazzam bir zaferdir ve özgürlüğü seven herkes tarafından kucaklanması gerekir. Aynı zamanda, bölgedeki polis devletlerinde yaşayan bütün halklar için de [iyi] bir örnek ve büyük bir umuttur.

Ancak devrim sona ermedi, Anayasal Demokratik Yürüyüş (RCD) halen meclisteki 214 sandalyenin 161'ini elinde tutuyor ve geçici başkan Fuat Mebazaa ile başbakan Muhammed Ghannouchi de diktatörlüğün destekçileri arasında. Gerçek bir değişiklikten öte, acilen atılan ilk adımlar, genel olarak iktidardakilerin sokakların sakinleşmesine yönelik tutkularını yansıtıyor. Altmış gün içerisinde seçimler yapılacak, ancak RCD tarafından hazırlanmış olan mevcut anayasanın kurallarına göre gerçekleştirilecek. Ulusal birlik hükümeti oluşturma müzakereleri başladı, fakat hangi partilerin katılacağını RCD belirliyor. Operasyonun amacı açık: isyanı siyasal alana kanalize ederek halkın zaferini geçersiz kılmak. Ayaklanmanın ateşleri söndükten sonra, yönetimdeki partinin aşağılık muhalefeti bünyesine alarak, yapmacık bir demokrasi sunma olasılığı bir hayli yüksek. Ben Ali gibi

Élysée Sarayı ile Beyaz Saray'ın desteğini alacak yeni bir diktatörün yükselme olasılığını da yok sayamayız.

Sıradan Tunuslular, onlarca ölüm pahasına ellerinden çıkardıkları özgürlüklerini tehlikeye atan tuzakların farkındalar. Ülkenin dört bir yanında, ülkeyi yağmalamaya devam eden Ben Ali-Trabelsi grubunun militanlarına karşı mücadele etmek için öz-savunma komitelerinde kendiliğinden örgütleniyorlar. RCD'yi iktidarda tutmaya yönelik manevralara kanmıyorlar. Halen yürürlükte olan olağanüstü hal durumuna meydan okuyan protestocular, 16 Ocak'ta gerçek değişim taleplerini haykırmak için yine sokaktaydılar: "Karton muhalefet partileriyle birlik hükümeti kurulsun diye isyan etmedik."

Devrim henüz bitmedi, çünkü önemli meselelerin hiçbirisi çözülmedi: yoksulluk, kitlesel işsizlik, yolsuzluk, kayırmacılık, eşitsizlik ve diğerleri. Demokratik bir sistem kurmanın yanında, toplumsal sorun Tunuslular'ın esas endişesi olmayı sürdürüyor. Ülkenin karşı karşıya kaldığı sorunlar, servetin yeniden dağıtılmasına yönelik fiili bir politika, piyasaların diktatörlüğünün yıkılmasından başka bir yolla çözülemez.

Örgütlerimiz, Tunus halkının özgürlük ve sosyal adalet mücadelesi ile topyekun dayanışmasını ve militan anti-kapitalist Tunuslular'a desteğini teyit eder. Her zaman için Ben Ali'nin otoriter iktidarını fiilen desteklemiş olan Batılı Devletler'in ve daha genel anlamda hem sağcı hem de sosyal demokrat siyasal sınıflarının tutumlarını kınıyoruz.

19 Ocak 2011

Özgürlükçü Alternatif- Alternative Libertaire (Fransa)

Anarşist Komünist Federasyon- Federazione dei Comunisti Anarchici (İtalya)

Özgürlükçü Sosyalist Örgüt- Organisation Socialiste Libertaire (İsviçre)

Özgürlükçü Komünist Birlik- Union Communiste Libertaire (Québec, Kanada)

Özgürlükçü Eylem Winterthur- Libertäre Aktion Winterthur (İsviçre)

Zabalaza Anarşist Komünist Cephesi- Zabalaza Anarchist Communist Front (Güney Afrika)

Özgürlükçü Sosyalistler- Libertære Socialister (Danimarka)

Kuzey-Doğu Anarşist Komünistler Federasyonu- North-Eastern Federation of Anarchist Communists (ABD)

İşçilerin Dayanışma Hareketi- Workers Solidarity Movement (İrlanda)

Rusyalı Anarşistlerden Tunus Halkına Destek

Hükümet karşıtı protestolarını sürdüren Tunus halkına destek veren Rusya'nın anarşist ve antifaşist örgütleri, Tunus'un Moskova Büyükelçiliği binası karşısında toplandı. "Bugün Tunus yarın tüm dünya", "Tunus yönetimi halk şurasına devredilmeli" yazılı posterler açan yüzleri maskeli eylemciler, Tunus'taki ayaklanma sırasında hayatını kaybedenler için de elçilik duvarı önünde mum yakarak saygı duruşunda bulundu. Eylem organizatörlerinden Artyom Şimonov, "Tunus'ta yaşananlar sosyal bir ayaklanmadır. Malesef basınımız bu olayları çarpıtarak halka aktarıyor. Tunus halkı sorumsuz siyasilere karşı ayaklandı. Siyasal rejimin ne kadar çürük olduğu ortaya çıktı. Olaylar sırasında hayatını kaybeden 300 kişiyi de bugün saygıyla anıyoruz. Ayrıca, Tunus polislerinin de halk ayaklanmasına katıldı-

ğını sevinçle öğrendik. Tunus'ta yaşananlar Rusya'ya da örnek olmalı" şeklinde konuştu. Yuliya Bobrova isimli başka bir eylemci ise Tunus halkına destek vermek için buraya geldiğini belirterek şunları söyledi: "Kapitalist rejimin iktidarda bulunduğu hiç bir ülkede özgürlükten söz edilemez. Dolayısıyla her ne yolla olursa olsun kapitalist hükümeti devirmek gerekiyor. Tunus halkını bu başarısından dolayı kutluyorum."

Yoğun güvenlik önlemleri altında yaklaşık iki saat devam eden eylem olaysız sona erdi. Rus Anarşistlerden Tunus Halkına Destek başlıklı ve Hükümet karşıtı protestolarını sürdüren Tunus halkına destek veren Rusya'nın anarşist ve antifaşist örgütleri, Tunus'un Moskova Büyükelçiliği binası karşısında toplandı.

Tunus'ta Gösteriler Sürüyor

Hükümetin istifası için düzenlenen gösterilerde polisin göstericilere göz yaşartıcı bomba attı.

Kesbah meydanında Başbakan Muhammed Gannuşî'nin bürosunun önünde toplanan ve camlarına taş atan göstericilerle polis arasında çatışma çıktı, polisin göz yaşartıcı bombayla müdahale etti.

Polisin meydanı boşalttığı, 5 kişinin yaralandığı bildirildi. Göstericilere askerlerin müdahale etmediği açıklandı.

Sokak Pususu

Sokak taktiklerinde sürpriz saldırılar düzenlemek esas alınır.

Düşmanın taktiklerine nasıl karşılık verileceğini bilmek çok önemlidir. Miğfer takınmış, kalkan ve zırh kuşanmış kuvvetlere karşı en etkili yolla saldırıya geçme esas alınır.

Pusular, sürpriz olarak gerçekleştirilen hücumlardır. Yanlış bir işaret vererek düşmanı pusuya düşürmek mümkündür. Pusular, düşmanda korku ve güvensizlik yaratır.

Sokak pususu atmak için öncelikle pusuyu atacağımız alana hakim olmamız, tüm giriş çıkışlarını bilmemiz gerekir. Düşmanı bir alana çekip vurmak için öncelikle vurulacak düşman gücünün hareketliliği, olaylara müdahalede kullanılan yöntemler ve müdahalede ne kadar güçle müdahale ettiği gözlenir. Düşman arabalarının geçmek zorunda kalacağı noktaları çok iyi saptama, düşmanın tutması mümkün olan stratejik çıkış noktalarını belirleme, bu eylem taktiği için önemli veriler olmaktadır.

Sokak pususu için herşeyden silah yaratabilmek mümkün; ses bombası, molotof kokteyli, havai fişek vb. saldırı araçları kullanılabilir.

Keskin nişancılık, pusu için en ideal eylemci özelliğidir. Çünkü eylemci alanın özelliklerine çok iyi uyabilmek kadar, binaların, inşa halindeki yapıların damlarına gizlenerek pusu kurabilmesi, seçilen hedefi pencerelerden ya da karanlık oyuklardan saldırarak imha edebilmelidir. Yaratıcı yaklaşımla çeşitli şekillerde bu eylemi gerçekleştirmek mümkündür. Gerçekleşmiş örneklerden

hareketle bazı yöntemleri belirtecek olursak.

Düşman gücünün geçeceği dar bir alana, kuşkuyla düşürmeyecek biçimde barikat koyularak araçtan çıkmaları sağlanılır. Bu durumda, düşman savunmasız yakalanıp vurulabilir.

Yeterli düzeyde keşif yapıldıktan sonra düşmanı çekmek istediğimiz en uygun alana, örneğin bir ihbarda bulunarak da çekebiliriz. Üç-beş kişilik düşman gücünü vurmak için, iki kişi yeterlidir. Ayrıca olay yerine müdahale edecek müdahale gücünün hareketliliği konusunda gözcü diğerlerini (tim içinde belirlenen yolla) haberdar edebilmelidir. Pusuyu atan vurucu tim alanın durumuna göre konumlanıp avı bekler. Düşman gücü ihbar edilen olay mahalline yöneldiğinde pusuyu atan anarşistler önceden olay mahallinin en uygun noktasına konumlanıp düşman gücünü bekliyorlardır artık. Çok farklı bir pozisyon bekleyen düşman gücü ani

ve sarsıcı bir şekilde ateş altında tutulur ve çok kısa bir sürede ne olduğunu anlamadan vurulup imha edilir. Av vurulurken avın savunma yapmasına fırsat vermemek gerekir. Her hal u karda vuruşla beraber ya da imha ettikten sonra (bu duruma göre değişir) Molotof ya da uygun diğer yollarla araç imha edilir. İmhadan sonra düşman teçhizatlarını ele geçirmek eylem açısından önemli bir başarı olacaktır. Bu da gerçekleştirilebilmişse, planlama doğrultusunda geri çekilme gerçekleştirilir. Düşmanın bilmediği yollardan geri çekilme planı önceden hazırlanmalıdır. Çekildikten sonra hemen silahlar gereken şekilde kamufle edilir. Eğer düşman gücünün vurulmasıyla farklı bir durum doğmuşsa o zaman somut koşulların somut tahlili yapılarak gereken şeyler yapılır.

Geçiş yollarına stratejik noktalara gizlenmiş nişancıların suikast silahlarıyla araçları hedefleyerek saldırması biçiminde geliştirilecek eylemlerle düşmana darbe vurmak mümkündür. Buradan da anlaşılacağı gibi, koşulların özgünlüğüne göre ve eylemin hedefine göre pusu kurulur. Gerktiğinde; düşmana karşı patlayıcı maddeleriyle ya da molotof kokteylleriyle saldırı gerçekleştirilir.

Munzur Coskun (Héwr Munzur)
04.02.2011

MINIMUM GÜVENLİK BY STEPHANIE MCMILLAN

indir/download: <http://www.internationala.org/index.php/kutuphane/dergi.html>

internet üzerinden oku/read online: <http://www.issuu.com/internationala>

iletişim/contact: aforum@riseup.net